[Mr. Chairman] [28th February 1963

Additional Assessment and Additional Water-Cess Bill, 1963 (L.A. Bill No. 4 of 1963), as passed by the Assembly, for the recommendation of the Council and certifying that the Bill is a Money Bill within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.

(2) DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN : At a meeting of the Business Advisory Committee held at 2-30 p.m. to-day, the following programme of business has been decided :—

1—3 –1963—

(1) Presentation of Budget for the year 1963–64.

(2) The Madras Home Guard Bill, 1963, L.A. Bill No. 6 1963).

(3) Clause-by-clause consideration of the Madras Additional Assessment and Additional Water-Cess Bill, 1963 (L.A. Bill No. 4 of 1963)

2—3—1963
4—3—1963
5—3—1963
6—3—1963
7—3—1963
(5 days.)
} General discussion on the Budget for the year 1963–64.

8—3—1963 Reply to the Debate on the Budget.

The Council will meet at 3 p.m. on all days. The Council will adjourn on the 8th March 1963 and meet again at 3 p.m. on the 20th March 1963.

IV.—GOVERNMENT BILL.

(1) THE MADRAS ADDITIONAL ASSESSMENT AND ADDITIONAL WATER CESS BILL, 1963 (L.A. BILL NO. 4 OF 1963)

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, Sir, I move—

"That the Madras Additional Assessment and Additional Water Cess Bill 1963 * (L.A. Bill No. 4 of 1963), as passed by the Assembly, be taken into consideration). "

Sir, the cost of administration of irrigation projects has risen up considerably. An examination of costs of maintenance of even old projects shows that in some cases they are as much as four or five times the cost we were incurring in the year 1930. So also Government are committed to spending a large amount on the maintenance of minor irrigation works, grants in respect of which are being given to Panchayat Unions. Also, a comparison of the wet assessments and water rates that are being charged under the old projects such as Cauvery Mettur Project with the water rates levied under the new projects such as Lower Bhavani, Krishnagiri, Vaigai and

* Printed as Appendix on pages 37—45.

28th February 1963] [Sri V. Ramaiah]

Sathanur Projects will show that ryots under the new projects are paying a much higher water rate commensurate with the costs of the projects whereas under the old projects the rates have remined unaltered for the last thirty years and more. There is, therefore, Sir, a clear justification for making the ryots under the older projects share this burden equitably and also to share the increased cost of maintenance to which I have referred. It was with this point of view the Government decided to bring forward this Bill.

The Bill, as originally drafted, has been considered carefully by the Select Committee, and as a result of the deliberations of the Select Committee, the percentage increases were reduced as also the ceilings for different classes of lands.

The additional wet assessment and additional water charge in the Bill, as passed by the Legislative Assembly, are as follows :—

I and II class sources :

Additional wet assessment—45 per cent subject to the following ceilings :—

Single crop wet land — Rs. 18.

Compounded double crop wet land and registered double crop wet lands — Rs. 27.

Additional water rate— 75 per cent.

III to V class sources :

Additional wet assessment—30 per cent subject to the following ceilings :—

Single crop wet land — Rs. 12.

Compounded double crop wet land and registered double crop wet lands — Rs. 17.

Additional water rate — $37\frac{1}{2}$ per cent.

Also in respect of water rate for dry or manavari lands taking Government water (the charge for the first crop *plus* land revenue assessment *plus* additional water rate under this Bill) is subject to a ceiling of Rs. 15.

The Select Committee and the Madras Legislative Assembly have also given another important concession, namely, that if a particular land is liable to additional wet assessment, it need not pay additional water charge and *vice versa;* only the higher of the two will be charged.

In the Madras Legislative Assembly the Government have also accepted an amendment giving retrospective effect from 1st July 1961 to the repeal of the Andhra Wet Assessment Act in the Added Territory.

[Sri V. Ramaiah] [28th February 1963

The Select Committee has also liberalised the provisions regarding time for appeal increasing it to sixty days from thirty days and increasing the further discretionary period from sixty days to ninety days.

It has also been made clear in the Bill that the increased assessment or increased water rate will not count towards calculation of standard acre for Agricultural Income-tax Act or for determination of standard acre under Land Ceiling Act or for the purpose of Public Trusts Act—nor will it count towards cout-fee under Court-fees and Suits Valuation Act or for the purpose of stamp duty.

Members of this House may see how in response to the opinion expressed both in the Select Committee and in the Legislative Assembly concessions have been given, and I commend, Sir, this Bill, as passed by the Legislative Assembly, to this House.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

"That the Madras Additional Assessment and Additional Water Cess Bill, 1963 (L.A. Bill No. 4 of 1963), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, I am conscious that the Bill was referred to a Select Committee and that some concessions have been shown by the Select Committee. Still, I feel that this Bill will be harmful to the agricultural economy of our country. Therefore it is that I have to make some observations as regards even the present Bill that has come from the Select Committee and the Assembly.

The assessment as it stands at present is thirty years old. I agree. But still when a revision of assessment is made,, various factors are taken into consideration. But none of these things have been looked into and none of the particulars are available now when 3-20 p.m. it is desired to increase the assessment. The increased assessment is made as a percentage of the original assessment. That is what is happening now. The first principle of all taxation is that the person liable to tax should have the capacity to pay the tax. If that principle is infringed, then two consequences follow. One is that it is harmful to the agricultural economy when the tax is high. The second is that it leads to evasion and also arrears of tax. In many cases taxes are so high that people are tempted to evade taxes and steps are taken for preventing evasion. Still there are large arrears. But so far as the land revenues concerned—I am confining remarks to our State—there are very little arrears. All these years, the land revenue has been the only source wherein the arrears are the minimum. (An hon. Member : Maximum) Certainly not. I can substantiate, it with facts. People have been paying it more or less promptly. The hon. Member is referring to the time 20 years or so before when the price of paddy was only fifteen annas per kalam in the Tanjore District. At that time probably, the land revenue arrears were said to be high and there was a lot

28th February 1963] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

of agitation for the purpose of reducing the land revenue. There was a case for that at that time. But afterwards for the last 20 or 15 years or so, after the rise in the price of paddy, there is very little disinclination on the part of the ryots to pay the tax—to pay the land revenue, which is not a tax but only land revenue.

Now I should like to remind the House that we had an Act in 1956 imposing a surcharge of two annas. Then the Panchayat Act imposed a cess of 45 nP. on the assessment. That is one kind of additional levy. (Interruption) I know that. It is under section 115. But there is another surcharge under section 116 which the Panchayat Union can levy. The rate has not been mentioned in the Act. Therefore, we do not know what the rate of the levy would be when imposed. We have to await that levy also. Hon. Members of this House should remember that also. The Panchayat Block Development will impose the surcharge under section 115, and the other levy under section 116 will be imposed by the Union Council.

Sri M. SESHACHARIAR : Both are the same.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR : There is no use saying that they are the same. I refuse to accept that statement and say that they are separate. They are two different sections. I have thought about it and therefore it is that I am referring to it so that things could be made clear to me. According to me, under section 115 of the Act, there is one imposition of 45 nP. and under section 116 another surcharge would be levied by the Panchayat Union Council, on every person liable to pay revenue in respect of any land. There is nothing in section 116 which prohibits them from doing it. That is all my point. Therefore, I am right in stating that under section 116 the Panchayat Unions will add something more. They may increase it by another 25 nP. Nothing is there to prohibit it. They have every right to do that.

There are all these local cesses, and I have made a calculation. If the land revenue is Rs. 10, the landholder will have to pay Rs. 17, that is an increase of 70 per cent. And now this additional imposition will make it much higher and for double crop lands it will be still higher. Therefore it is I am stating that already the burden of land revenue assessment is very great and this additional cess will increase the burden still further. There may also possibly be an education cess. I am not sure about it. (Interruption) There is now an additional assessment. The words ' additional assessment ' are there and it could well be an additional assessment for education. Therefore it is I am saying that one will have to bear the land revenue as also all these additional cesses.

Sir, we must first take into consideration the fact that cesses are things which will go on increasing even though the land revenue as such may not be increasing. When you go on adding to the burden of the people, the rate increases. But what is it that is actually happening now? The price of paddy is going down at the present

moment. Therefore, the income will also become less and less and the difficulties of the ryots will become greater and greater. Now in Thanjavur there is discussion going on between the Collector and the ryots. The ryots say that the yield this year has been much worse. The other people say that the yield is greater. Therefore, they say: 'Let us have a survey, an accurate survey and let us know what the exact position is'. But there is a feeling among the landholders that the yield is much less than in the previous years or, at any rate, the yield is not greater with all the water-supply and the other plans and other things, which we have got in that district (Interruption). Still there has not been any substantial increase. That at least you should accept. (Hon. Memebers on the Treasury Bench: No, no.) I think I can ask you to accept that there has not been any increase in yield. The figures show that.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: We do not agree.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: That is our case and so many people also have written letters in the daily Press. Still the Collector says: 'No, no; the yield is all right'.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: But still the prices any prices.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: That is because the Government put it at Rs. 7½ per kalam.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: We have not fixed any prices.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: But what is the actual fact? The Government are purchasing only at Rs. 7½ per kalam. Whether they fix a price or not, they are taking paddy only at Rs. 7½ per kalam. Now I am not objecting to that. I am only asking the Government to take into consideration all these things when they increase the assessment. They should not also say: 'Let the paddy price go down. It is better. Our people in cities and towns will have to pay lesser price for paddy or rice and all that'. It may be so. But you must take into consideration the effect of all these. When you impose additional assessments not only on land revenue but also on water tax—it is a more difficult thing to which I will come later—production will be affected and the people will not be able to bear the additional levy. The point I wish to impress upon the Government is this. The cesses are increasing and there are other provisions to impose further cesses. The Government should, therefore, take a long range view of these things when they try to impose further additional assessment. It is no good merely saying we have so many plans and other things and want finance for implementing them. Now the holdings have been divided and subdivided and so on, on account of the imposition of ceiling both on the landholders and the tenants. When the holdings have become less and less, they become uneconomical also. Now this additional imposition will create great misery for them. These

28th February 1963] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

things the Government should have taken into consideration before passing a legislation which would be put permanently on the Statute Book. And I am sure with the passing of this legislation there would be further incentive only to impose further and additional levy of assessment and not for reduction of these assessments. This is not the proper time also for such impositions. There might be some other time for such levies. I have no objection at all to the Government imposing additional assessment. But simply to say that because there was no resettlement, the Government should impose the additional cess, is arbitrary and nothing else. Because we want still more money, we are bringing forward this Bill. To say that agriculture is an industry and, as all other industries are having all these burdens, it should also be subject this additional tax, is not the proper view to take. There is already the Agricultural Income Tax. Even though there is the exemption in respect of the first Rs. 3,600, still people having holdings which will fetch them more than Rs. 3,600 have to pay the agricultural income-tax. Then, there is this additional tax. The people have to pay the land tax, the agricultural income-tax, the additional cess, the additional revenue assessment, and also any further cess that may be imposed. That is the position now. The Government must realise what the present position is. Before we pass a Bill of this kind, we must take into consideration the position of the cultivators and others engaged in agriculture. The revenue officers will impose this tax no doubt. That is why I am asking where all this will end. I can understand a revision of assessment. I can also understand resettlement, because there are various factors to be taken into consideration in the process of resettlement. People may go and make representation to the authorities at the village and taluk level. Those representations will be looked into. Only then will the officers consider the levy of the additional tax. But the Government now go on adding a percentage to the tax as surcharge. This is not proper. This is what I say.

2-30 p.m.

As regards the rate and other things, I have also given notice of amendments to this Bill. Of course, this is a Money Bill, and we may not have any power to send it back to the other House. But anyhow we shall do our duty here. I have given notice of a recommendation—under the rules, the term 'amendment' is not to be used in the case of a Money Bill—for reducing the rate. I consider that the rates of additional assessment are very high. I want a reduction in the rate of tax. I want a reduction even in the rates as recommended by the Select Committee. Then there is a currious provision with reference to the remission of the tax. We must first determine the assessment which has to be remitted on account of the failure of crops. When there is remission why impose this additional assessment at all? They want to calculate the proportion and then fix the proportion of remission of additional tax. Why all this process? Once the land is not able to bear even the original assessment, then there is a case made out for remission of the assessment. There is no case for imposing this

additional assessment. Therefore, this particular provision is entirely wrong. This is my own view of the matter, and I submit it for the consideration of the hon. Members of this House.

In addition to the additional revenue assessment, there is the water rate. So far as water rate is concerned, I want to remind hon. Members about the legal nature and the position of the water rate. Water rate is not a tax according to the Madras Irrigation Cess Act of 1865, which provision is now sought to be omitted in clause 21. This is a very wrong provision. It is a very dangerous provision according to me. I will explain it now. They want to say that it is in the nature of a land tax. It is not so. All these years, it has been only a fee. This was made clear under the Madras Irrigation Cess Act. In that Act, it is stated—

'For the avoidance of doubt it is hereby declared that water-cess leviable under this Act is not a tax on land but is a fee for the water supplied or used for the irrigation of land'.

It is not a tax at all. The difference is very well explained by the Supreme Court in its judgment of 1954, and that is accepted. That is, a fee is a *quid pro quo* for services rendered while a tax is an imposition by the State for various purposes. The State wants money. It can impose a tax. Now in clause 21, this provision is sought to be omited. Why? They in clause 21, this provision is sought to be omitted. Why? They want to leave out this provision and bring in the words 'a cess in the nature of a land tax'. If the Government want to call it a cess, let them call it so. I am not able to understand the expression 'cess in the nature of a tax'. According to me, it is not at all correct. Cess is different from tax. Therefore it is I am rather forcefully stating my point. Once the Government come to this position, there will be no end for legislation of the same kind. Why should we omit sub-section (2) of the Madras Irrigation Cess Act of 1865? It is stated in the Statement of Objects and Reasons that the Government have executed so many irrigation projects. I am thankful to them for all that. I am not saying anything in disparagement of what the Government have done for the past many years in respect of the irrigation projects. But the question is that the Madras Irrigation Cess Act of 1865 definitely says, 'Provided also that no water cess shall be leviable under this Act in respect of water supplied or used for the irrigation of land held under ryotwari settlement which is classified and assessed as wet, unless the land be irrigated whether voluntarily or involuntarily and whether wholly or in part—

(i) from any source hereinbefore mentioned, not being a source which has been assigned by the Revenue authorities or adjudged by a competent Civil Court as the source of irrigation of such land; or'

Therefore, the supply of water from an accustomed irrigation source pointed out by the revenue authorities or in the case of dispute, from the source pointed out by the Court, is taken free of charge. The State is bound to give the ryots water so as long as

28th February 1963] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

the land is registered and classified as wet. This is the important provision in the Madras Irrigation Cess Act, 1865. Then the Act says—

'(ii) from any source assigned or adjudged as aforesaid in respect of such land, otherwise than in accordance with any notification or order of the State Government or of any authority subordinate to them, regulating or specifying the time, method and conditions of supply of water for the irrigation of such land from such source and the number of crops which may be irrigated on such land with supply free of separate charge'.

Whether the irrigation be voluntary or involuntary, no charge should be levied. This provision is now being removed. Sir, there is this fundamental difference between cess and fee. The ryots have the right to get the accustomed water-supply free of charge. So far as the new projects are concerned, because they are new sources, they stand on a different footing. But so far as the lands under the ancient Cauvery delta and other big rivers and tanks are concerned, the ryots should not be asked to pay any additional assessment. Those lands which have been registered as wet in the records and which get water from the accustomed water sources so adjudged by the revenue authorities should get their water-supply without any additional charge. That is the law. That is the fundamental right which we have got. The Government must state that the people will get their water-supply not only from the accustomed sources of supply but also from new sources. Then only there is a case for any additional assessment. Otherwise, it will cease to be a fee. There has been no discussion in the Select Committee about this. Clause 21 says—

'In section 1 of the Madras Irrigation Cess Act, 1865 (Madras Act (VII of 1865),—

(i) in sub-section (1) for the words "to levy at pleasure a separate fee for such water", the words "to levy on the land so irrigated a separate cess by way of land tax for such water" shall be substituted'.

Every word in the Act is important. First, the tax is not introduced here as a land tax. It should be called a cess. The Act is called the Madras Irrigation Cess Act. They want to use the word 'cess', but then add another expression 'cess in the nature of a land tax'. This is a departure from principles. Only when Government can show that the person gets water not only from the accustomed source of supply but also from new sources, they can impose this charge. Why should Government remove sub-section (2)? The Government can always prove that more water is being supplied and, therefore, they want a separate fee. The Madras Act of 1865 begins with the preamble—

'Whereas in several districts of the Madras Presidency, large expenditure out of Government funds has been, and is still being, incurred in the construction and improvement of works of irrigation and drainage

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [28th February 1963

(Interruption by Sri M. Seshachariar). This has been working in their minds. It is for that purpose that they are adding this charge. Still they wanted that persons under the accustomed sources of supply should not be taxed to any additional assessment. But now the Government have executed large irrigation projects. I started by saying "We are all thankful to the Madras Government for what they have done all these years in the matter of irrigation projects." I am not questioning them at all. But the question is, how far the Irrigation Act can be amended—this is the important point—to the great advantage of the country. After Independence our Government take credit for doing many things. They say that they do not care for the profits that may accrue from any expenditure on the irrigation projects. Formerly, when the British were ruling and the I.C.S. officers were carrying on the administration, they wanted the Chief Engineers and others to give them particulars as to the amount spent on each irrigation project and the profit that would be derived from it—whether it would be four or five per cent. But now there is no such thing. We are here to spend any amount not for the purpose of increasing the cess as land tax. When a certain amount is spent and there is benefit to the ryots, as a result of irrigation sources, of course, the Government are at liberty to increase the assessment. But when that is not the case, I would request the Government not to approach this levy as a water tax but as a fee. I will oppose clause 21, if not the whole Bill, because it goes to the root of the matter. Hitherto we were thinking that the State was bound to ensure the accustomed supply of water for lands registered as wet for a long time now. Their position must not be changed. (Interruption by Sri M. Seshachariar). Why should the words "land tax" be used? Let the hon. Member argue as a lawyer and not as a partyman. As a lawyer if the hon. Member argues and convinces me, I shall support him. If I do not agree with him, I have to state my view as a Member of the Legislature. If no change is contemplated, why should there be a clause? The Law Department have carefully thought about it and used the words "land tax". I may even be prepared to concede water-tax, but I do not concede that it should be treated as a land tax. It should always mean a water fee. That is the only honourable way in which the State should look at this. In 1865 when the British ruled the country, to clear all doubts it was said that it must be a fee. Why do the Government want to use the word "tax" now? Why should we use unnecessary words? If clause 21 had not been incorporated in the Bill, I would not have wasted so much time over this. Since it is there, it will be taken advantage of by some other Government, by some other party that may come into power. A party which follows a certain policy may also do it. Those who do not agree with this Bill may change it. That is why so far as this clause is concerned, it must be opposed. So far as the water cess is concerned, the less said about it the better. I have given notice of amendments. I shall speak on them when the time comes.

28th February 1963] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

In conclusion, this Bill seems to be at the present juncture unnecessary. Any additional imposition will be a hardship on the ryots as well as the landholders and the mirasdars. On the one hand, the Government help them by giving them fertilizers and other things and ask them to cultivate and increase the production on the land. On the other, they go on imposing this assessment. It really depresses the ryots. It frustrates their hopes. In the present situation of the country, this unnecessary frustration need not be caused.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: தலைவரவர்களே, இந்த நில வரி உயர்வு மசோதா பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப் படுகிறேன். நண்பர் பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் குறிப்பிட்டது போல, இந்தக் கூடுதல் வரி விதிப்பு மசோதாவை இந்தச் சந்தர்ப் பத்தில் கொண்டு வராமல் இருந்திருந்தால், நன்றாக இருந்திருக்கு மென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் விலை வாசிகள் ஏறியுள்ள இந்த நேரத்தில், விவசாயச் செலவுகள் அதிகரித்துள்ள இந்த நேரத்தில், விவசாயத்தால் விவசாயிக்கோ அல்லது குத்தகைதாரருக்கோ ஏதாவது மிச்சம் வருமா என்றால், அதற்கு வழியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த நிலைமையில் இந் தக் கூடுதல் வரி விதிப்பதானது, நாட்டுக்கு முதுகெலும்பு போலி ருக்கின்ற விவசாயி நசித்துப் போகக்கூடிய நிலையை ஏற்படுத்தும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் நலமாக இருக்கு மென்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தவிரவும், இப் போது பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்து, ஸ்ரீமான் பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் தெரிவித்தது போல, கிட்டத் தட்ட 50 சத விகிதம் 100 சத விகிதம் கூடுதல் வரி விதிக்க வழி செய்திருக்கிறார்கள். சில யூனியன்களிலே ஏற்கனவே கூடுதலான வரி விதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி வரி கூடிக் கொண் டிருக்கும்போது, அரசாங்கம் வேறு கூடுதல் வரி விதிக்க புதிய மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருப்பது மிகவும் வருத்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. இந்தக் கூடுதல் வரியை விவசாயிகளால் தாங்க முடியாது என்று வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், அரசாங்கம் தெரிவித்துள்ளபடி, ஒரு போக சாகுபடி நஞ்செய் நிலத்துக்கு (Single-crop wet land) வரி 18 ரூபாயும், நீர்த் தீர்வை (water cess) 15 ரூபாயும் சேர்ந்து, மொத்தம் ரூ. 33 அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்த வேண்டி ஏற்படும். இருபோக நஞ்செய் நிலத்துக்கு (Double-crop wet land) ரூ. 27 வரியும், நீர்த் தீர்வை ரூ. 15ம் சேர்ந்து, மொத்தம் ரூ. 42 செலுத்த வேண்டி வரும். பஞ்சாயத்துக்களுக்குச் செலுத்த வேண்டிய வரி தவிர இருக்கிறது. அதையும் சேர்த்துக் கணக்குப் பார்த்தால், ஒரு போக நஞ்செய் நிலத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட ரூ. 50லிருந்து ரூ. 55 வரையும், இருபோக நஞ்செய் நிலத்துக்கு, கிட்டத்தட்ட ரூ. 60-ம், வரியாகச் செலுத்த வேண்டியிருக்கும். அதே நேரத்தில் விவசாயிக்கு நிலத்திலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய வருமானம் எவ் வளவு என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், இன்றுள்ள நெல் விலையைக் கணக்கில் கொண்டு பார்த்தால்—அரசாங்கம் கொடுக்கும் விலையை

விட்டு விடுவோம்—நடப்பில் இருக்கிற விலையை எடுத்துக்கொண்டால் கூட, இன்று தஞ்சாவூரிலும், இதர இடங்களிலும் மூட்டை ரூ. 16 முதல் ரூ. 16½ வரை விற்கிறது. இந்த விலைப்படி கணக்
3-50 p.m. கிட்டுப் பார்த்தால், ஒரு போக நஞ்சையில் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 15 மூட்டை நெல் கிடைக்கிறது என்று வைத்துக் கொண்டால், மொத்த வருமானம் ரூ. 240 ஒரு வருடத்திற்கு. இதில் நிலச்சீர் திருத்தச் சட்டம்பிரகாரம், நிலச சொந்தக்காரனுக்கு 40 சத விகிதமும், குத்தகைகாரனுக்கு 60 சத விகிதமும் என்ற கணக்கைப் போட்டுப் பார்த்தால், நிலச் சொந்தக்காரனுக்கு ரூ. 96-ம், குத்தகைதாரனுக்கு ரூ. 144-ம், மொததம் கிடைக்கிறது. அதே மாதிரி, இருபோக நஞ்செய் நிலத்தில் ஏக்கருக்கு 25 மூட்டை சராசரி கண்டுமுதல் ஆகும் என்றால், மொத்த வருமானமாகிய ரூ. 400-ல், நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டப்படி, நிலச் சொந்தக்காரனுக்கு ரூ. 160-ம், குத்தகைதாரனுக்கு ரூ. 240-ம் மொத்தமாகக் கிடைக்கிறது. இதில் விவசாயச் செலவைக் கழித்துவிட்டுப் பார்த்தால், விவசாயிக்கோ, குத்தகைதாரனுக்கோ கிடைக்கிற நிகர வருமானம் மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. விவசாயியாக இருந்தாலும் சரி, நிலச் சொந்தக்காரனாக இருந்தாலும் சரி, Absentee landlord ஆக இருந்தாலும் சரி, நிலத்தைப் பாதுகாக்க காவலாளி, Clerk போட்டு பரிபாலிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆக செலவைக் கணக்கில் கொண்டு பார்த்தால், ஒருபோக நஞ்சை நிலச் சொந்தக்காரனுக்கு ரூ. 96 வருமானமாக வரும்போது, செலவு வகையில, வரியாக ரூ. 50-ம், இதரச் செலவுகள் ரூ. 25-ம் சேர்த்து, மொத்தம் அவனுக்கு ரூ. 75 செலவாகிறது. நான் சொல்லுவது குறைந்த கணக்கு. இன்னும் அதிகமாக அவனுக்குச் செலவாகும். இருந்தாலும் இந்தக் குறைந்த கணக்குப்படி பார்த்தாலும், ஒருபோக சாகுபடி நிலச் சொந்தக்காரனுக்கு வருஷத்திற்கு ஏக்கர் ஒன்றுக்கு நிகர வருமானம் ரூ. 21-தான் கிடைக்கிறது. ஒரு போக சாகுபடி நஞ்செய் நிலக் குத்தகைதாரனுக்கு மொத்த வருமானமாகிய ரூ. 144-ல் கிட்டத்தட்ட வரியும், இதர விவசாயச் செலவும் சேர்த்து ரூ. 125 செலவாகிறது. இந்தக் கணக்குப்படி பார்த்தால், ஒரு வருஷம் பூராவும் பாடுபட்டு உழைக்கிற விவசாயிக்கு ரூ. 19 கூட மிஞ்ச வழியில்லை. இதே மாதிரி இரு போக சாகுபடி நஞ்செய் நிலத்துக்கு கணக்குப் பார்த்தால், இருபோக சாகுபடியில் நிலச் சொந்தக்காரனுக்கு கிடைக்கும் மொத்த வருமானமாகிய ரூ. 160-ல் செலவு ரூ. 100 போக, நிகர வருமானம் ஒரு வருஷத்திற்கு ஏக்கர் ஒன்றுக்கு ரூ. 60 தான். ரூ. 4,000 போட்டு நிலத்தை வாங்கி, அதை நம்பி வாழக்கூடிய ஏழை விவசாயியாக இருந்தால், அவனுக்குக் கிடைக்கும் நிகர வருமானமாகிய ரூ. 60-ஐ வைத்துக்கொண்டு எப்படி அவன் ஜீவனம் செய்ய முடியும் என்று சிர் தூக்கி பார்க்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டு கொள்ளுகிறேன். அதே மாதிரி குத்தகைதாரனுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய 240 ரூபாய் மொத்த வருமானத்தில், செலவு ரூ. 200-க்கு குறையாது. அவனுக்கு மிஞ்சுவது ரூ. 40 தான். இந்த நிலைமையில் அரசாங்கம் மேலும் வரி போட்டு எடுத்துக் கொண்டு விட்டால், நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு ஆகட்டும், அல்லது குத்தகைதார

28th February 1963] *[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]*

னுக்கு ஆகட்டும், என்ன நன்மை ஏற்படும்; அவன் நிலத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பதால், அவனுக்கு என்ன நன்மை உண்டு என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதிகாரிகள் சொல்லுகிற கணக்கை வைத்துக் கொண்டு வரிசூல் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, அரசாங்கம் வரியை உயர்த்திக்கொண்டே போனுல், நாட்டுக்கு முதுகெலும்பு போல் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் நசித்துப் போகிற நிலைமை ஏற்படும் என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்து, அதற்குத் தகுந்தபடி செய்தால் நாட்டுக்கு நன்மை ஏற்படும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். குறைந்த வருமானமாகிய ரூ. 21, ரூ. 19, ரூ. 60, ரூ. 40-ஐ வைத்துக்கொண்டு, அதிக பாடுபட்டு நிலத்தில் கூடுதல் விளைச்சல் செய்ய நிலச்சொந்தக்காரனுக்கோ, குத்தகை தாரனுக்கோ ஊக்கம் இருக்குமா என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். நாளுக்குநாள் விவசாய உற்பத்தி குறைந்து வருவதற்கு தண்ணீர் வசதி, இதர வசதிகள் போதவில்லை என்ற காரணத்தோடு, கூடுதல் வரிபோடுவதன்மூலம் ஊக்கமும் குறைகிறது என்ருல், அதன் விளைவாக என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்பதையும் அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, சமீபத்தில்தான் அரசாங்கம் நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, விவசாயிக்கும், நிலச் சொந்தக்காரனுக்கும் இருந்துவந்த நல்லுறவை நீக்கி, அவர்கள் இருவரும் யாருக்கு எது சொந்தம், எதை எப்படி எடுத்துக் கொள்ளுகிறது என்ற விவகாரத்தில் ஈடுபட்டு, ஒருவரை ஒருவர் கோர்ட்டில் சந்திக்கும்படியான நிலைமையை உண்டாக்கியிருக்கிருர்கள். இந்த நிலைமையில், அவர்களுக்கு ஊக்கம் தரக்கூடிய காரியத்தைச் செய்யாமல், அவர்கள்மேல் அதிக பளுவை ஏற்றிஞல் விவசாயம் பாதிக்கப்படும் என்பதை அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டும். இந்த மாதிரியான கொள்கையை அரசாங்கம் கடைபிடித்தால், உலகில் கம்யூனிஸ்டு, சோஷலிஸ்டு நாடுகளில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய விளைச்சல் குறைவு நம்முடைய நாட்டிலும் ஏற்பட்டு, பஞ்சத்தை உண்டு பண்ணும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த மாதிரியான காரியங்களில் ஈடுபட்டு, மக்கள் வரிச்சுமையைத் தாங்க முடியாமல், நம்பிக்கை இழக்கும்படி நேரிட இடம் இருக்கக் கூடாது என்றும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

செட்டில்மெண்டைப்பற்றி பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் எடுத்துச் சொன்ஞர்கள். செட்டில்மெண்டு 30 வருடத்திற்கு ஒருதடவை எடுத்துப்பார்க்கும்போது, அந்த நேரத்தில் நிலத்திலிருந்து என்ன வருமானம் வருகிறது, செலவு என்ன ஆகிறது என்று கணக்கெடுத்துப் பார்க்கிருர்கள். பாலசுப்ரமணிய ஐயர் தெரிவித்ததுபோல, 1924-ல் கலம் நெல் 14 அணு விற்கும்போது, பலர் நிலத்தை விற்றுத்தான், அல்லது அடமானம் வைத்துத்தான் வரி கொடுத்திருக்கிருர்கள். 1924-ல் கலம் 14 அணு விற்றது, இன்று 8 ரூபாய் விற்கிறது. ஒன்றுக்கு 8 வீதம் விலை உயர்ந்திருக்கிறது, ஏன் நில வரியை உயர்த்தக்கூடாது என்று அரசாங்கம் கேட்கலாம். அனது

கூட விவசாயிகள் வரியைச் செலுத்துவது சிரமமாக இருக்கிறது என்றுதான் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு இன்று விவசாயச் செலவு எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கிறது என்று அரசாங்கம் கணக்கிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு வரி போடுவதையே கொள்கையாகக் கொண்டு, மக்கள் மேல் வரியைச் சுமத்திக்கொண்டு போனால், அவர்களுக்கு ஹிம்சை ஏற்படுவதோடு இல்லாமல், அரசாங்கத்திற்கே சிரமம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த நிலைமையில் நாளைக்கு புது வரிகள் வர இருக்கின்றன. அது பற்றி நாளைக்குப் பேசிக் கொள்ளலாம் என்றாலும் வரிகள் போட்டால் தாங்கக்கூடிய அளவுக்குப் போடவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மனு தர்மத்தில் சொல்லியுள்ளபடி, வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கு வரி போட்டால்கூட, இந்தத் தொந்திரவுகளே இருக்காது. ஒரு சட்டமும் இயற்ற வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அந்த மாதிரி இருந்தால், நியாயம் என்று சொல்ல முடியும். ஆனால் ஒரு ரூபாய் சம்பாதித்து, 1-½ ரூபாய் வரி கொடுக்கும்படி ஏற்பட்டால், இருக்கிற சொத்தை விற்றுத்தான் கொடுக்க முடியும். இப்போது தங்கம் கூட இல்லை, விற்றுக்கொடுக்க. லாரிகள் மீது அதிக வரி போட்டார்கள். இன்றைக்கு அதனால் லாரிக்காரர்கள் பிழைக்க வழியில்லாமல், லாரியை விற்றுத்தான் வரி கட்ட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. பஸ்ஸுக்கு ரூ. 300, ரூ. 400 வருமானம் வரக்கூடிய பஸ்காரர்களுக்குப் பரவாயில்லை. 100 ரூபாய் வருமானம் வரக்கூடிய பஸ்காரர்களின் நிலைமை மோசமாகி விட்டது. அதிகாரிகள் சொல்லிவிட்டார்கள், ஆகவே வரி போட வேண்டுமென்று போடாமல், சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஜனங்கள் அரசாங்கத்தை நம்பிக் கெட்டது போதும், ஆண்டவன்தான் நம்மைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்ற நிலைமைக்கு வந்து விட்டார்கள் என்பதையும் அரசாங்கத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்து, எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. அ. க. தங்கவேல் முதலியார் : தலைவர் அவர்களே, நீர் இல்லாவிட்டால் நிலம் இல்லை. நிலம் இல்லை என்றால் நீரும் இல்லை. ஆகையால் இரண்டைப்பற்றியும் இதில் பேச இருப்பதால் நிலத்திலே இருக்கிற கஷ்டங்களை முதலிலேயும், அதற்கு அடுத்தாற்போல் நீரைப்பற்றியும் சொல்லுகிறேன். சென்ற வருஷத்தைக் காட்டிலும் இந்த வருஷம் விவசாயிகள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்றால் ஒன்றும் இல்லை, பாப்பர்தான். காரணம் என்ன என்று கேட்டால் கூலியில் ரூபாய்க்கு எட்டு அணா ஜாஸ்தி. அப்படி கஷ்டப்பட்டு உற்பத்தி பண்ணினாலும், உற்பத்தி பண்ணின சரக்கைப் பார்க்கிறபோது ஒன்றும் இல்லை, ரூபாய்க்கு விலையில் நாலணா போச்சு. ரூபாய்க்கு கூலியிலே ஒரு எட்டணா. அதிலே விலையில் நாலணா என்று இப்படியாகப் போச்சு. இந்த நிலைமையில் உற்பத்தி பண்ணினாலும், அப்படி உற்பத்தி பண்ணின சரக்கைச்

28th February 1963] [திரு. அ. க. தங்கவேல் முதலியார்]

சரியான விலைக்கு வாங்க மார்க்கெட்டில் ஆள் இல்லை. என்ன பண்ணுவான் விவசாயி? வந்த விலைக்குத் தள்ளி விட்டுப் போய் விட்டான். இதுதான் நிலைமை. என்னைக் காட்டிலும் பெரிய மிராசுதார்கள், ஜமீன்தார்கள் எல்லாம் இங்கும் இருக்கிறார்கள். வருகிற லாபம் யாருக்கு? கூலிக்காரனுக்கு லாபம். நிலம் சொந்தக்கார விவசாயிகள் உற்பத்திபண்ணுவார்கள். அவர்களிடம் கூலி வேலை செய்கிறவர்கள் நன்றாக இருப்பார்கள். கரண்ட் வேறு சார்ஜ் அதிகம் போடப்பட்டு இருக்கிறது. இன்னும் வரி ஏறிக் கொண்டே போகிறது. விலை இறங்கி விட்டது. இப்பொழுது தான் இருக்கிறது கஷ்டம். இதற்கு முன்னால் விலை ஓடிக் கொண்டே இருந்தது. இப்பொழுது எதையும் ஜாக்கிரதையாகச் செய்யவேண்டும். Standard Acre-ஐப் பற்றி இந்த வருஷம்தான் இந்தச் சட்டம் ஒன்றும் இதைப் பாதிக்காது என்று சொல்லப்படு கிறது. ஆனால் ஜமீன்தார்கள், இராஜாக்கள் போனமாதிரி இதுவும் மாற்றப்பட்டு விட்டால் இப்பொழுது இருக்கிற ஸ்டாண்டர்டு ஏகர் விஸ்தீரணம் குறைந்துவிடும். இம்மாதிரி ஏதாவது வந்து கொண்டே இருக்கிறது. [இந்த நாற்காலி வேறு கஷ்டமாக இருக் கிறது. பிடித்துக் கொண்டு நின்று பேசமுடியவில்லை.] போன வரு ஷம் பஞ்சாயத்து வரி 45 நயாபைசா போட்டார்கள். அதற்கு முன்பு டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு போட்டது. இப்பொழுது நாம் வேறு போடுகிறோம். இப்படி கணக்கு போட்டால், ரூபாய்க்கு 1-8-0-க்கு மேல் ஆகிறது. தூக்கமுடியாத பளுவை தூக்கினால் கழுத்து முறி டும். விவசாயிகள் எவ்வளவு தூரம் நல்லபடியாக இருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் போகிறபோதே பார்க்கலாம். மந்திரிகள் போகிற போது, மாலை போட்டு மரியாதை பண்ணுகிறார்கள் என்பதற்காக விவசாயிகள் பணக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதாக நினைத்துவிடக் கூடாது. ஏதோ பர்மிட் 'கிர்மிட்' கொடுக்க மாட்டார்களா என்று செய்கிறார்கள். சுய லாபத்திற்காகத்தான் செய்கிறார்கள். 4-00 p.m.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: எறும்பு இருக்கிற மாலை யைக் கூட போடுகிறார்கள். கழுத்தெல்லாம் எறும்பு கடிக்கிறது.

திரு. அ. க. தங்கவேல் முதலியார்: வரி போடக் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. செய்கின்றதை காலத்தைப் பார்த்துச் செய்யுங்கள். பாங்குகள் உணவுப் பொருளின்மீது கடன் கொடுக் கும் காரணமாக விலை ஏறுகிறது என்று சென்ற வருட கூட்டத்தில் பேசியபோது, அதைத் தடுக்க இந்திய சர்க்காருக்கு அதிகாரம் என்று இந்த சபையில் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் என்று சொல்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தை பயன்படுத்தினார்கள். இது வந்தவுடன் பாங்குகள் உணவுப் பொருளின்மீது கடன் தரவில்லை. மார்கெட்டில் நெல் வாங்க மாட்டேன் என்று வியாபாரிகள் சொல்லிவிட்டார்கள். ஒரு நெல் பாங்க் உள்ளே போகவில்லை. ஆயிரம் ரூபாய் முதல் வைத்து வியாபாரம் செய்கிறவன், ஆயிரம் ரூபாய்க்குத்தான் வியாபாரம் பண்ணலாம் இப்பொழுது. அப்பொழுது 1,000 ரூபாயை வைத் துக்கொண்டு, 5,000-க்குப் பண்ணலாம். இந்த நிலைமையில் கஷ்டம்.

விவசாயிகள் மார்க்கெட்டில் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வந்து கேட்ட விலைக்கு போட்டுவிட்டு போய்விட்டார்கள். 200-க்கு கணக்கு போட்டுக்கொண்டு எடுத்துக்கொண்டுபோனால் ரூ. 150 தான் கைக்குக் கிடைக்கிறது. எங்களைப் போன்றவர்கள் எப்படி யாவது இருக்கலாம். இரண்டு ஏக்கர், மூன்று ஏக்கர் உள்ளவர் களையாவது கவனிக்க வேண்டும். கசக்காலில் பயிர் பண்ணு கிறவர்களுக்கு எல்லாம் அந்தக் காலத்தில் அதிகத் தீர்வை. இந்த நிலம் இருக்கிறதே, அதற்கு அதிகத் தீர்வை என்பது அந்தக் காலத்திலே, 2 போகம், 3 போகம் கசக்காலில் பாய்ச்சலில் பயிர் பண்ணினார்கள். இப்பொழுது நீர்மட்டம் குறைந்து விட்டதால், அந்த கசக்கால் நிலங்கள் புஞ்சை நிலங்களாக காட்சியளிக்கின்றன. இப்பொழுது அதை செடில்மெண்டு பண்ணி ஸ்டாண்டர்டு ஏகர் நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்றும், சென்ற உச்சவரம்பு சட்டம் வந்த போது சொன்னேன். அது அவசியம் செய்ய வேண்டியதுதான் என்று மந்திரி மாணிக்கவேலர் சொன்னார். இப்பொழுது அவர் இல்லை. டில்லிக்குப் போய் விட்டார். தாங்களாவது அதைப் பரி சீலனை செய்து இப்பொழுதாவது கசக்காலில் தண்ணீர் சரியாக இருக்கிறதா, அல்லது இல்லையா என்பதைப் பார்த்துத் தீர்வை போட வழிவகை செய்ய வேண்டும். புஞ்சை நிலத்திலே எல்லாம் பம்பு செட் போட்டுவைத்திருக்கிறார்கள். அந்த இடத்திலே எல்லாம் இந்த வரி போட்டால் என்னவாகும்? அதற்கு மறுபடியும் வரி போடக் கூடாது. செய்கிறபோது எல்லாவற்றையும் பார்த்துச் செய்யுங்கள். நீங்கள் உத்திரவு போடுகின்றபோது எந்தெந்த இடத் தில் கசங்காலில் பாய்ச்சல் அடைப்பட்டு கிடைக்கிறதோ அங்கே எல்லாம் என்ன பண்ணவேண்டும் என்று பார்த்துச் சொல்லுங்கள் இதற்கு வருஷா வருஷம் நிலத்தீர்வை வஜா மனுவைப் போட்டு வஜா வாங்கவேண்டும். இதே மாதிரி ரெவின்யூ டிபார்ட் மெண்டில் ரிகார்டு இருக்கிறது. ரிகார்டைக் கொடுக்க மாட்டார் களா நீங்கள் கேட்டால். ஆகையினால் இதிலே சிக்கல் இருக் கிறது. நமக்குச் சண்டை வந்திருக்கிறது. பணம் வேண்டியது தான். வரி போட்டு வாங்கவேண்டியதுதான். வாங்குவதையும் நல்ல முறையில் வாங்குவது நல்லது. இந்த மாதிரி வருஷா வருஷம் வரி போட்டுக்கொண்டே போனால் என்ன பண்ணுவது? ஆகையினால் பொதுவாக இந்தக் காலத்தில் இதைக் கொண்டு வரவே வேண்டியதில்லை. ஏதோ கொண்டுவந்துவிட்டார்கள். கொண்டுவந்ததை ஏதோ பக்குவமாகப் பார்த்துச் செய்யுங்கள். ஒரே காலத்தில் நில வரியையும் தண்ணீர் வரியையும் போடாதீர் கள். இரண்டையும் ஒரே நேரத்தில் கொண்டுவந்தால் ஆபத்தாகி விடும். இப்பொழுது நீங்கள் ஓட்டுக்குப் போகப் போவதில்லை; 1967-ல் தானே என்று இருந்து விடக்கூடாது. ஆகையினால் தயவு செய்து எல்லாவற்றையும் கருதி, தண்ணீர் வரியே வேண்டாம். ஒன்றை எடுத்துவிடவேண்டும். ஒன்றை மட்டும் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, எனக்கு இவ்வளவு நேரம் பேச அனுமதி கொடுத்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

28th February 1963]

SRI M. SESHACHARIAR: Mr. Chairman, Sir, there is only one point which I would like to mention in regard to this matter. The hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar was mentioning about the inequity of the new legislation in regard to the amendment that it sought to make in the original Irrigation Cess Act. We have got to understand the scope of the Irrigation Cess Act, why it was passed, when it was passed and so on. It was passed at a time when all sorts of improvements had been made and when people were trying to misuse the water. It was only then that that legislation was passed. It was not for the people who took water from the accustomed source of supply. If it is an accustomed source of supply for wet land, no such levy was there and the Irrigation Cess Act would not apply. If it is irregular irrigation, if it is for manavari crop, if it is for dry land, only then that Act would apply. To say that we are changing for something for taking water from the accustomed source of supply and all that is only misleading the whole thing.

The other contention of the hon. Member was that it was only a fee and cannot be a tax. Even that is not correct. Our Courts have decided that. I am sure the Hon. the Leader of the House would make mention of it later when he replies to the discussion. It is a charge on the land. Once it is a charge on the land, what else can it be except a tax? Therefore, to say that it is only a fee and the new legislation affects the foundamental principles . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, I would request to be permitted to interrupt the hon. Member to explain myself. It is different as a charge. As fee, only the provisions of the Revenue Recovery Act are attracted specially by the Section. That is what we must remember, because it is a fee, and, therefore, they are anxious to give power to recover it like any other fee under the provisions of the Revenue Recovery Act. 4-10 p.m.

SRI M. SESHACHARIAR: The hon. Member cannot say that it is not a charge on the land. The cess that is levied is a charge on the land and, therefore, it becomes a tax. The whole matter has been studied by our High Court and a decision given. Therefore, there is no purpose in saying that it is not a tax but something else. It has been decided once for all that it is a tax. As I said it should be remembered that the water tax is levied when water is taken for a wet land from a source not intended to supply water to that wet land. Then if there is irregular irrigation, the cess is levied. If a manavari crop is raised with irrigated water from a Government source, then again the cess is levied. If dry land takes water—it is not applicable to the wet lands—then the cess is levied.

Of course, Sir, I can understand my learned Friend when he said that the measure could have been reserved for some other time. But when we are faced with this emergency and ther

28th February 1963] [Sri M. Seshachariar]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Therefore Government probably want to take advantage of it to increase their income, there is justification also for their bringing this Bill forward. But there is one thing to which I should like to draw the attention of the Government, which I hope they would take note of and see, if possible, that the Panchayat Unions are restrained to some extent from enhanciing the fees to any extent they like. What I find is this. In some Panchayat Unions, in North Arcot as also in my district, the additional fee or cess has been raised to 60 per cent. In certain cases it has gone up even to 90 per cent and in one Panchayat to 100 per cent. I believe Government have powers under section 117 or 118 of the Act to prescribe limits. If the Government prescribe a maximum rate, then alone will the Panchayat Unions be restrained from collecting such high surcharges. There is another provision also in the Act which my hon. and learned Friend did not refer to. It is section 119. I think, under which the Unions can collect certain levies for certain specified purposes such as kudimaramath or other developmental purposes. Therefore, the amount collected by the Unions would be not less than twice the amount that is paid as land revenue. It may be much more than that in certain places.

SRI M. SESHACHARIAR : In places where they are now paying one rupee as land revenue they would have to pay Rs. 2 as surcharge and in certain places more. I am not trying to hide anything. I am only stating facts. What I want to mention is this. The Government should pass some rule by which the Unions should be restrained from enhancing these charges whenever there is difficulty for them. Last year there was not much of a difficulty. This year they find they are in deficit everywhere and unfortunately, the slab system has been introduced everywhere and that has not been very helpful. Therefore, they are trying to enhance the surcharge wherever possible. In this connection, the Government have also got to bear in mind the fact that they have to pay a matching grant on the collections so made by the Panchayat Unions. Therefore, the Government would do well to pass some rule by which the maximum that could be levied by the Unions are prescribed. That is all I would like to suggest to the Government in regard to this matter. Otherwise, I am prepared to support this measure.

* திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, நிலத்திற்கான கூடுதல் தீர்வை, தண்ணீர் தீர்வையைப் பொறுத்து அமைந்த பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு வருகிற நேரத்தில் அதில் நான் ஒரு அங்கத்தினராக இருந்தும் கூட, சேர்க்கப்பட்ட அங்கத்தினராக இருந்த காரணத்தினால், என்னுடைய திருத்தங்களையோ மற்ற கருத்துக்களையோ அங்கு அதிகமாக எடுத்துக்கூற முடியாத காரணத்தால், இங்கு அதுபற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த மசோதா இந்த நேரத்தில் கொண்டுவரப்படுவது சரியில்லை என்பதைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகளைக் கூற விரும்புகிறேன். தேசிய நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் உற்பத்தியைப்

28th February 1963] *[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்]*

பெருக்கவேண்டுமென்ற மிக முக்கியமான குறிக்கோளைக் கொண்டிருக்கிற அரசாங்கமானது உற்பத்தியைப் பாதிக்கிற அளவில் நிலத்தில் கூடுதல் வரியையும் தண்ணீர் தீர்வையும் விதிப்பது பொருந்தாது என்று கூற விரும்புகிறேன். ஏற்கனவே மதிப்பிற்குரிய இந்த சபை அங்கத்தினர்கள் பேசும்போது சொன்னது போல, பல வழிகளில் வரி செலுத்தமுடியாமல் இரண்டு, மூன்று ஐந்து ஏக்கர்கள் என்று நிலங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற சிறிய சொந்தக்காரர்கள் அவதிப்பட்டு வருவதை அடிக்கடி சுற்றுப்பயணம் செய்யும் அமைச்சர்கள் நன்ருக அறிவார்கள். அவர்களிடத்தில் சர்க்கார் அதிகாரிகள் வற்புறுத்துவதன் காரணமாக பல கிராம விவசாயிகள் அமைச்சர் அவர்களிடம் நேரில் சொல்லியும் மகஜர் கொடுத்தும் இருக்கிருர்கள். அப்படியிருக்கிற விவசாயிகளின்மேல் இந்த மசோதாவின் மூலம் கூடுதல் தீர்வை, தண்ணீர் தீர்வை, போடுவது மிகுந்த சிரமத்தைத்தான் கொடுக்கும் என்று கூற விரும்புகிறேன. மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் கூறியதுபோல, பஞ்சாயத்து யூனியன் லோகல் செஸ் சர்சார்ஜ் வேறு விதிக்கிருர்கள். அதுவும் நிலத்தின் வரி மீதுதான் விதிக்கப்படுகிறது. உத்தேசித்த கூடுதல் வரியின் மீது விதிக்கப்படுகிறது அல்ல என்ருலும்கூட அவர்கள் எந்த அளவுக்கு விதிக்கவேண்டுமென்ற நிர்ணயம் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குக் கிடையாது. மதிப்பிற்குரிய ஐயர் அவர்கள் கூறியது போல, ஒரு இடத்தில் 20 சதவிகிதம், மற்ருெரு இடத்தில் 100 சதவிகிதம் என்று விதித்திருக்கிருர்கள். ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும் மற்ருேர் பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும் இப்படிப்பட்ட வித்தியாசம் இருப்பதனுல், ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியனைச் சேர்ந்த விவசாயிகளுக்கு மற்ற யூனியனைச் சேர்ந்த விவசாயிகள் மீது பொருமை ஏற்படும் அளவில், வருத்தப்படும் அளவில், சர்க்கார் அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறது. அதன் மூலமாக ஒரு வேற்றுமை உண்டாவதாகத்தான் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் அதிகமாக வரி விதிப்பதால், அவர்களுக்கு மேட்சிங் கிராண்ட் அதிகமாக சர்க்கார் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த நேரத்தில் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் லோகல் செஸ் சர்சார்ஜ் எந்த அளவுக்கு அதிகமாக விதிக்கலாம் என்று விதி அமைக்க சர்க்கார் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதன் மூலம் சர்க்கார் எதிர்பார்க்கிற வருமானம் ஒரு கோடி ரூபாய் என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறினுர்கள். இந்த ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு இந்த வரியை விதித்து இதன்மூலம் ஏழை விவசாயிகளைப் பாதிக்காத அளவுக்கு மீண்டும் இதை புனராலோசனை செய்யவேண்டுமென்று மன்ருடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த ரூபாயை வேறு வழிகளில் சம்பாதித்துக்கொள்ள வசதி இருக்கிற காரணத்தால், இந்த நிலத்தின் மீது உற்பத்தியைப் பாதிக்கிற அளவுக்கு விதிக்கப்படும் வரிகளை ஒத்திவைக்கவேண்டுமென்றும் மீண்டும் இதைப் புனராலோசனை செய்யவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு இங்கு பேச சந்தர்ப்பம் அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. க. அன்பழகன் : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, நிலத் தீர்வையை உயர்த்துவதற்கும் நீர் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியைக் கூடுதலாக்குவதற்கும் இப்போது வந்திருக்கின்ற இந்த மசோதாவை அரசாங்கத்தினுடைய வருமானத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென்பதற்காக கொண்டுவந்திருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் காரணம் கூறினாலும், இதனால் ஏற்படுகின்ற பாதகத்தைக் கருதி இதை வரவேற்க முடியாத நிலையில் நான் இருக்கிறேன். பொதுவாகவே அரசாங்கம் வரி விதிப்பதன் கொள்கையை எண்ணிப் பார்க்கிற போது, அந்த வரி யாரிடத்தில் வசூலிக்கப்படுகிறதோ அவர்களுக்கு இதனால் எந்த இடையூறும் இல்லையா என்பதை சிந்தித்து உணர்ந்து இருக்க வேண்டும். இந்த வரியைப் பொறுத்த வரையில், பொதுவான வரியாகவே அமைந்திருக்கிறது. தக்கவர்கள் மட்டும் கட்டக்கூடிய வரியாக அமையாமல், எல்லோரும் செலுத்தவேண்டிய வரியாக உள்ளது. விற்பனை வரி எப்படி பொது மக்கள் அனைவரையும் பாதிப்பதாக அமைந்திருக்கிறதோ, அது போன்றே அமைந்திருக்கிறது. இந்த வரியின் நோக்கம் இதற்கு முன்னால் அரசாங்கத்தால் கொள்கையளவில் கூறப்பட்டது போன்று, குறைந்த நிலம் உள்ளவர்களுக்கு இந்த வரி விதிப்பு பாதகமாக இருக்காது என்ற உறுதியை அமைச்சர் அவர்கள் அளித்தால், அதற்கு வேண்டிய விதிகள் வகுக்கப்படுமென்று கூறினால், இதை நான் வரவேற்க முடியும். நில உடமை உச்ச வரம்பு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட நேரத்தில், நிலத்தில் குறைந்த வருமானம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு எவ்விதமான பாதகமும் ஏற்படாமல் இருக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டது. விவசாய வருமான வரி போடப்பட்ட போதிலும், குறைந்த வருமானம் உள்ளவர்கள் செலுத்தவேண்டுமென்றில்லாமல் அதிகமான நிலம் உள்ளவர்களே செலுத்தவேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது. அதுபோன்று குறைந்த நிலம் உள்ளவர்கள் இந்த வரி மூலம் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கவேண்டுமென்று இந்த மன்றத்
4–20 p.m. தில் பலராலும் சொல்லப்படுகிறது.

புதிய வரி நீரின் வரி மீதும் கூடுதலாக விதிப்பதன் மூலம் குறைந்த நிலத்தின் மீதும் நீரின் மீதும் விதிக்கப்படும் போது இந்தப் புதிய வரி குறைந்த நிலம் உள்ளவர்களைப் பாதிக்காமல் இருக்குமா என்பதை அரசாங்கம் ஆழ்ந்து சிந்தித்திருக்கவேண்டும். ஐந்து ஏக்கருக்கு மேல் அதிக நிலம் உள்ளவர்கள் குறைவாகையால் இதன் மூலமாக அதிகமாக வரி பெற முடியாது என்று அரசாங்கம் சொன்னால், அதன்மூலம் கிடைக்கவேண்டிய அளவு வருமானம் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று அரசாங்கம் கூறினாலும் குறைந்த நிலம் உள்ளவர்களில் ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கர் மூன்று ஏக்கருக்கும் குறைவான நிலம் உள்ளவர்கள் கூட இந்த நாட்டில் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள் என்பதால். விவசாயம் கட்டி வராத நிலையில், குடும்பம் நடத்தக்கூட முடியாத நிலையில் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்கள் மட்டுமாவது இந்த வரியினால் தாக்கப்படாமல் இருப்பதற்கு அரசாங்கம் வழி செய்யவேண்டும். எதிர்க்கட்சித் துணைத்தலைவர் அவர்கள் சொல்லியதை ஆதரித்து

28th February 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

நானும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கூடுதல் வரி என்று வழங்கப்படுவது குறித்து நான் குறிப்பிடுகிறேன். இது ஒரு கட்டணமாக இருக்குமா என்பதை அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டும். ஃபீஸ் என்பது கட்டணமாக அமைவதாகும். தீர்வை அல்லது வரி என்று சொன்னுல் கட்டாயமாகச் செலுத்தவேண்டிய ஒன்ருக அமைந்து விடுகிறது. கட்டணமாக இருக்குமானுல், புதிய நீர் வசதிகளை அந்தந்த வட்டார மக்களுக்குச் செய்யமுடிந்த அளவுக்கு அந்த வசதி அவர்களுக்குக் கிடைப்பதை ஒட்டி நீரின்மீது கட்டணம் பெறவேண்டுமென்ற நியதியை ஏற்று வரியிலிருந்தும் விலக்குக்காட்ட வேண்டியது அவசியமானுல் அதைச் செய்வதற்கு ஏற்ப கட்டணமாக இதை வசூலிக்க முடியுமா என்பதை அரசாங்கம் ஆலோசிக்கவேண்டும். ஏற்கனவே விதிக்கப்பட்ட தீர்வை பின்னுல் வரியாக நிரந்தரமாகச் செலுத்தப்படும் ஒன்ருக வளர்ந்து வருகிறது என்று சொல்லப்படும்போது, வருகிற புதிய கட்டணம் விவசாயிகளிடமிருந்து பெற முயற்சிக்கும்போது அது நிலைபெற்றுப்போனுல் மாறுதல் இன்றி கட்டாயமாக வசூலிக்கப்படும் வரியாக மாறும் நிலை இருக்குமாகையால், சட்ட முறைப்படி எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் 'டாக்ஸ்' என்ற பெயரில் அது இடம் பெறக்கூடாது என்று தெரிவித்தார்கள். ஃபீஸ் என்று இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னுர். செய்யப்படுகின்ற நீர், நில வசதிகள் யாருக்கேனும் கிடைக்காமல் போனுல், அவர்களுக்கும் கட்டணம் கட்டாயமாக ஆக்கப்படாமல் யாருக்குப் புதிய திட்டத்தினுல் நன்மை கிடைக்கிறதோ, அவர்கள் மட்டும் இதனை செலுத்தக் கூடியதாக ஆக்குவதற்கு வழி செய்ய முடியுமானுல், பொது மக்களுக்குக் கூட இந்த வரி அனைவரையும் பாதிக்கவில்லை என்ற மகிழ்ச்சி ஏற்படுமென்று கருதுகிறேன். மற்ற வகையில் இங்கே விதிக்கப்பட இருக்கிற கட்டண அளவுகள் பொதுவாக விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட மக்களுக்கு சற்று அதிகமாக இருக்கிறது என்று கருதப்படுவது பலவகையிலும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிகமாக வரி கூட்டப்படுகிறது என்ற கருத்து நிச்சயமாக மாற்றப்படவேண்டும். ஐம்பது சதவீதம் 70 சதவீதம் என்று இருக்கிற இந்த விகிதத்திலிருந்து குறைக்கப்படவேண்டும் என்ற பொதுவான கருத்து, தனித்தனி பகுதிகளாக தரப்பட்டிருக்கிற திருத்தங்கள் மூலமாக இந்த அவையில் தனியாக ஆராயப்பட இருக்கிறது. பொதுவாக நான் வற்புறுத்த விரும்புவது, இது வரியாக இல்லாமல் கட்டணமாக ஏற்கப்படவேண்டும் என்பதும், குறைந்த நிலம் உள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கூடுதல் வரியால் பாதகம் ஏற்படாமல் தடுக்க வழிசெய்ய வேண்டும் என்பதும், இப்போது விதிக்கப்பட இருக்கும் வரி அளவானது குறைக்கப்படவேண்டும் என்பதும் ஆகும். அமைச்சர்களால் இவை ஆழ்ந்து கவனிக்கப்படவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன். 4–20 p.m.

(Deputy Chairman in the Chair.)

*கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன்: உதவி சேர்மென் அவர்களே, கனம் எதிர்க்கட்சி உபதலைவர் ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய ஐயர்

கூறிய வாதத்துக்கு மாத்திரம் நான் பதில் சொல்ல முன் வந்திருக்கிறேன். பொதுவான பிரச்னைகளைப்பற்றி என்னுடைய சக அமைச்சராகிய ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் கூறுவார்கள்.

கனம் பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் இந்தத் தண்ணீர் தீர்வையைப் பற்றி குறிப்பிடும் போது, தண்ணீர் தீர்வை (Water cess) என்பது ஒரு 'Fee' அதாவது 'கட்டணம்' தான்; இது 'Tax' ஆக (வரியாக) இருந்ததில்லை, இருக்கவும் கூடாது என்று வாதாடினர். அவருடைய வாதத்தின் கருத்து என்னவென்றல், 'கட்டணமாக' இருந்தால், எந்த அளவுக்கு நீர்ப்பாசனத் திட்டத்துக்கு செலவு செய்யப்பட்டதோ, அந்தத் தொகையை வசூலிக்கு மளவுக்குத்தான் தீர்வை விதிக்க முடியும். வரியாக இருந்தால், நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு எவ்வளவு செலவு செய்யப்பட்ட போதிலும் கூட, எந்த அளவு வரையில் மக்களால் தாங்க முடியுமோ, அந்த அளவுக்கு வரியாக வசூலிக்க முடியும். ஆகவே கனம் பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் வற்புறுத்தியது என்னவென்றல், இதைக் கட்டணமாக வைத்து, ஒவ்வொரு நீர்ப்பாசன வசதிக்காகவும் எவ்வளவு தொகை செலவழிக்கப் பட்டதோ, அந்தத் தொகையளவு திரும்பக் கிடைக்கும்படியாக நாம் தீர்வையை விதிக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்தார்கள். அதற்கு மேற்கோளாக அவர்கள் Irrigation Cess Act-ல் அவ்விதம் தான சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்டினர்கள் இந்தச் சட்டத்தின் சரித்திரத்தை நாம் படித்தோமேயானல், நமக்குச் சில விஷயங்கள் நன்ருகப் புலப்படும். 1864-ம் வருஷத்தில் இந்த Irrigation cess சட்டத்தை முதலில் நிறைவேற்றிய போது, கனம் பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் தெரிவித்த ஷரத்து அதில் இல்லை.

"For the avoidance of doubt it is hereby declared that water-cess leviable under this Act is not a tax on land but is a fee for the water supplied or used for the irrigation of land."

என்ற சொல் அப்போது இல்லை. இது 1945-ம் வருஷத்தில் தான் சேர்க்கப்பட்டது. 1864-ல் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டபோது கூட, சில நிலங்களுக்கு ஏற்கனவேயே நீர்ப்பாசன வசதிகளெல்லாம் இருந்தன. அதற்குப் பிறகு அப்போதிருந்த சர்க்கார் புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைக் கொண்டு வந்தால், அதற்குத் தீர்வை விதிககலாமா, விதிக்கக்கூடாதா என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது. Ryotwari Settlement செய்து விட்டால், அந்த செட்டில் மெண்டிலேயே தண்ணீர் தீர்வையும் சேர்ந்திருக்கிறது என்ற காரணத்தால், புதிதாக ஏதாவது நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினல் கூட, Ryotwari Settlement-ல் முன்னல் சேர்ந்திருக்கிறது என்ற காரணத்தைக் காட்டி தண்ணீர் தீர்வை புதிதாக விதிக்கக்கூடாது என்று அன்றிருந்த சட்டத்திலேயே எடுத்துக்

28th February 1963] [திரு. ஆர். வெங்கடராமன்]

காட்ட முடியும். அந்த விதமாக சென்னை ஹைக்கோர்ட்டில் வாதாடப்பட்டது. 1942-ல் ஹைக்கோர்ட்டில் நடந்த கேஸில் தீர்ப்பு என்ன கொடுத்தார்கள் என்றால் :

I am reading the head-notes ....

" The water-cess levied under the Madras Irrigation Cess Act of 1865 is in the nature of a land tax. Accordingly where under the grant or treaty no land tax is leviable in respect of certain land, Government have no power to levy water-cess whether it be in respect of first or second crop."

அதாவது சர்க்கார் ஏதாவது ஒரு நிலத்துக்கு வரி கிடையாது என்று சொல்லிவிட்டால், பின்னல் எவ்வளவு கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவழித்து நீர்ப்பாசன வசதி செய்தாலும், அதற்கு வரி வசூல் செய்யக்கூடாது என்பதுதான் 1865-ம் வருஷத்திய சட்டத்தின் அடிப்படை. இந்த கேஸில் அவர்கள் தெரிவித்தது என்ன என்பதைப் படிக்க விரும்புகிறேன்.

" A charge for water supply for the purpose of cultivation is a charge on land. The Madras Irrigation Cess Act levies the cess on land. I Iam now reading from M.L.J. 2 1942 page 150. In delivering the judgment of the Privy Council " in *Kandakuri Balasurya Prasada Row* v. *The Secretary of State for India in Council*, in which the appellants sought to recover from the Secretary of State for India, sums paid under protest in respect of water-cess levied under the Act of 1865, LORD PARKER OF WADDINGTON said that the cess under the Act is leviable on land which is irrigated and therefore is in the nature of a land tax. In view of this judgment there can be no doubt that the exemption certificate applies to water-cess, it being a form of land tax ".

அந்த விதமாக வாதாட முடியும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டதால், 1942-ம் வருஷத்திய தீர்ப்பை மாற்றுவதற்கு 1946-ம் வருஷத்தில் இந்த ஷரத்தைப் போட்டோம். இந்த ஷரத்து என்னவென்றால் புதிதாக எந்த நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்தாலும், அந்த செலவுத் தொகையை ஈடுகட்டும் அளவுக்குப் பணம் வசூல் செய்ய **Cess** ஆக வசூலிக்க முடியும்; இது **land-tax** என்று கருதி இதற்கு மேல் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லக்கூடாது என்ற கருத்தைப் போட்டோம். இன்று இதை ஏன் மாற்றுகிறோம் என்றால், நாட்டிலே ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்பு சில நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்பு சில நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு சில நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயிரக்கணக்கான வருஷத்துக்கு முன்னல் நிறைவேற்றப்பட்ட நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களால் Revenue Assessment செய்த இடத்தில் அவர்களுக்கு என்ன லாபம் வந்தாலும் தண்ணீர் தீர்வை போடக்கூடாது. நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு இடைக்காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டதாக இருந்தால், அந்தக் காலத்தில்

[திரு. ஆர். வெங்கடராமன்] [28th February 1963

அதற்கு எவ்வளவு செலவழித்தார்களோ அதையொட்டி **Water Cess** போட வேண்டும். பத்து, 15 ஆண்டுகளாக கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவழித்து நிலத்திற்கெல்லாம் நீர்ப்பாசன வசதி கொடுத்திருக்கிறோமே, இவர்கள் தலையில் எல்லா கோடி ரூபாய் செலவும் விழும். இது நியாயமா என்பதுதான்—இன்றைக்கு பிரச்னை **'Haves' and 'Havenots'** -க்கு இடையில் நீண்ட காலமாக இருந்துவரும் பிரச்னைதான் இது. உடையவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால், "இல்லாதவர்களுக்கு இந்தச் சலுகையை விஸ்தரித்துக் கொடுக்க வேண்டாம்; எங்களுக்கு இருக்கிற உடமை எங்களோடு இருக்கட்டும், புதிதாக வந்தவர்கள் தான் புதிய வரி பளுவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்று சொல்லுகிறார்கள். இது நீர்ப்பாசன விஷயத்தில் மாத்திரம் ஏற்படுகிறது என்பது அல்ல; மின்சாரத்தில் இந்தத் தொல்லை ஏற்படுகிறது. பைகாரா, மேட்டூர் டாம், இவற்றின் **Electricity rate** பிரகாரம் கணக்குப் போட்டால், அவர்களுக்கு மின்சாரம் ஒரு நயா பைசா **(1 nP.) rate**-க்கு நாம் கொடுக்கவேண்டும் இப்போது நெய்வேலி தெர்மல் ஸ்டேஷனிலிருந்து மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், 6 நயா பைசாவுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இது நியாயமா; இது தான் நீர்ப்பாசனத்தைப் பொறுத்த அளவுக்கு இருக்கிற பிரச்னை. சர்க்கார் அதற்காக என்ன செய்கிறார்கள் என்றால், மொத்தமாக எல்லா நீர்ப்பாசன வசதிகளுக்கும் எவ்வளவு செலவாகியிருக்கிறது என்று கணக்குப் போட்டு, அதை நியாயமான முறையில் **(equitable manner)** நீர்ப்பாசன வசதி பெற்றுள்ள எல்லோரும் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த மாறுதலைச் செய்கிறோம். இந்த மாறுதல் செய்தால்தான் நீண்டகாலமாக நீர்ப்பாசன வசதி பெற்றவர்கள் அதிகமாகக் கொடுக்க முடியும்; புதிதாக நீர்ப்பாசன வசதி பெற்றவர்கள் சற்று குறைவாகக் கொடுக்க முடியும். அதைச் செய்யத் தான் இந்தத் திருத்தம் அவசியமாகிறது. இன்னும் பண்டைக்கால நீர்ப்பாசன வசதிகளில்கூட, செலவு அப்படியே நின்றுவிடவில்லை. இன்றைக்கு பாதுகாப்பு, பராமரிப்பு, அதற்கு வேண்டிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்குச் செலவு இன்னும் பலவிதமான துறைகளில் செலவுகள் அதிகரித்துக் கொண்டு வருகிறது. **Irrigation sources**- ஐ ஒவ்வொன்றாக எடுத்து, ஒவ்வொரு நீர்ப்பாசனத் திட்டமாக எடுத்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் என்ன செலவாயிற்று, அதற்குக் கட்டணம் எவ்வளவு வசூல் செய்வது என்று ஒவ்வொன்றாகப்
4-30 p.m. போட வேண்டுமென்றால் ராஜ்யத்தில் எவ்வளவு விதமான நீர்த் தீர்வையை நாம் வசூல் செய்ய வேண்டுமென்பதை நீங்கள் எண்ணிப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆகவே நாம் செய்ய இருக்கும் திருத்தமானது நியாயமானது, சட்டத்துக்குப் புறம்பானதல்ல. பழைய திருத்தம் எதற்காக ஏற்பட்டது என்று தெரிந்து கொண்டால், இன்றைக்கு அதை மாற்றுவது எவ்வளவு அவசியம் என்பது தெரிகிறது. 1945-ம் வருஷத்திய திருத்தமானது அன்று நாம் புதிதாகச் செய்கின்ற நீர்ப்பாசன வசதிகளுக்கு தீர்வையை மாற்றவே முடியாது என்ற நிலைமையை உண்டாக்கியது. 1865-ல்

28th February 1963] [திரு. ஆர். வெங்கடராமன்]

இருந்தது போல் திருப்பிக் கொண்டுபோய், நியாயமான தண்ணீர் வசதி செய்யவேண்டுமென்பது தான் இந்தத் திருத்தம். இதை சபை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று நம்புகிறோம். மற்றபடி இந்த விவாதத்துக்குப் போதுமான பதில் கனம் ராமையா கொடுப்பார்கள்.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Deputy Chairman, Sir, for the benefit of the hon. lady Member sitting in front of me I shall just reply in English. My hon. colleague in trying to explain . . . . (Sri K. Balasubramanya Ayyar : He has explained in Tamil). The Hon. Leader of the House having explained the difficulty pointed out by the hon. Deputy Leader of the Opposition regarding the term ' tax ' and ' levy ', I shall now confine myself to the general aspect of this Bill before us. Well, Sir, this Bill has been considered on many occasions for over a year. When this measure was introduced for the first time during the last Budget, this was more or less fully discussed both in this House and in the other House. Again, there was an occasion when it was further discussed during the debate on the Governor's Address. More than that, this Bill has been carefully followed by many in this State who are interested in irrigation, and also it was carefully considered by the SelectCommittee in which hon. Members of this House were invited to be present. In the Select Commitee meetings the Bill was further considered and we arrived at certain decisions which have come out in the form of a Bill which is before the House now.

Now the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar, when he started speaking, was just giving a history of this Bill. He has made a deep study as far as the land tenure and irrigation are concerned. He was trying to present to us that the old irrigation sources from which the ryots were benefited for hundreds of years should be left more or less untouched. Well, by the way he presented his argument, many of us will be tempted to feel that we are doing something extraordinary or we are levying a high charge for traditional irrigation sources as such. This point was engaging my attention for quite some time. For I am not only in charge of land revenue but also irrigation. Now looking into the history of irrigation in this State, I would like to point out one thing to the hon. Deputy Leader of the Opposition who has put in a vehement plea that the old sources should not be taxed, because we have not incurred any additional expenditure. Well, in his reply the Leader of the House just now pointed out not only the difference between the terms ' tax ' and ' levy ', but he also went into the general question of how this necessity to impose an additional tax has been felt and how it has been introduced, by quoting the rates of electricity supply in the Electricity Board. He pointed out the cost of generation of electricity in projects like Mettur, Pykara and Papanasam. (Interruption by Sri K. Balasubramanya Ayyar.) I agree with Mr. Balasubramanya Ayyar. The cost of generation in Mettur, Pykara and Papanasam, he pointed

out, would come to one naya paisa per unit whereas the cost of generation from Kundah Hydro-electric Station, the Madras Thermal Station and also the Samayanallur Station would come to more or less 6 naya Paise. I am not quoting the rates in respect of the Neyveli Project. As far as the practice in the Electricity department is concerned, we do not seek to fix the rate with reference to each project as such. The whole thing is a common grid and the rates payable are also common. I would like here to point out as one not only in charge of revenue but also in charge of irrigation, that we are not making any such attempt at all. People using the water in the Cauvery Delta Irrigation System or any other old irrigation system have been paying a very much lower rate than the ryots who have benefited from the irrigation projects which have subsequently come into existence. If I give figures, I can convince the hon. Members that even the additional tax now proposed to be imposed will not come anywhere near the rate which is paid by the people who are benefited from projects like Lower Bhavani, Sathanur and also the latest project, the Parambikulam Aliyar Project. There is still a great difference between the tax payable under the new irrigation sources and the old ones.

DEPUTY CHAIRMAN : The Government are giving water only for dry crops.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The Deputy Chairman has reminded me that I am missing one important point. The charge per acre in respect of projects like Lower Bhavani, Sathanur or even Parambikulam Aliyar Project is very high and cannot compare with the tax payable by the ryots under the old irrigation systems like Cauvery Delta or Periyar System or even the Tambaraparani System.

4-40 p.m. As pointed out by Dr. Balasubramanya Ayyar . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I wish he becomes and continues to be a doctor. Only we have no power to confer that title.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : In my mind the hon. Member is already a doctor. Sri Balasubramanya Ayyar was just now saying that he had no objection if people who were going to be benefited for the first time were charged high. We have done it. Even after this additional levy, this assessment will not come anywhere near the assessment imposed on people benefited by new projects. Now, if we look into the irrigation systems in the Chingleput district, the latest system of irrigation is with the help of electricity. If you come to the charges which a ryot has to pay for irrigating an acre of land by power, it comes to more than Rs. 50 or so. But he does not grudge to pay because he knows he can get a good return. If all the plea is that the charges are going to be very heavy and that this additional levy cannot be withstood by the ryots, I am wondering how this demand for rural power has been

28th February 1963] [Sri V. Ramaiah]

increasing rapidly. By the end of this calendar year, I am told that in this State the ryots would be making use of about 160,000 pump-sets. The ryots are making use of these pump-sets in Coimbatore and Salem districts. I am not going into these details to justify the additional levy. Still we will have to keep in mind that background. There are great variations in the fee paid by the ryots who use the old sources of irrigation and those who use the new sources of irrigation. A heavy amount is paid by the ryots who come under the new projects. We have also to bear in mind that the old sources of irrigation are not left untouched. Every year we have to spend a great deal of money on their upkeep and maintenance. I got details worked out, not for the purpose of this Bill, but for information when I took over Irrigation. It was an astonishment to me as well as to those connected with irrigation itself to know how much we were spending every year on maintenance. In the Cauvery Delta System the cost of maintenance in the year 1933 was Rs. 5.36 lakhs; to-day it is Rs. 30 lakhs per year. In the recent Cauvery Mettur Project, in the year 1933 it was Rs. 1.39 lakhs and now it has gone up to Rs. 7.64 lakhs. Thus, if I go into the cost of maintenance of each project, I find that the cost has shot up four or five times. To my surprise and to the surprise of everybody we found that in calculations for the purpose of maintenance the Finance Department itself had allowed a lump-sum approach by saying that we could spend four times the cost in the year 1946. Then, again, if we go into special repairs, the cost will come to another 100 per cent more. I am just narrating all this to show that when we levy this additional fee, we are not doing it just for the purpose of raising revenue, but only with the view, as the Leader of the House pointed out, that the people who are benefited should rise to the occasion and pay something towards the cost which we are incurring year by year. We cannot just charge a heavy amount from one section of the ryots who get the benefit of new irrigation projects leaving out men who have been benefiting for centuries from old irrigation sources which have had to be maintained at a heavy cost. If I stop the maintenance of the traditional sources of irrigation and try to save the maintenance cost, the whole project will go out of order. Again, we have to bear in mind in this context the mind of the ryots. In those days there was an effort on the part of the agriculturists to have their own channels and their own mud tanks. But to-day the ryot wants water to be taken at Government cost right up to his field. This position exists not in the new project alone but also in the old projects. If I am not to touch the old irrigation system and if I am to content myself only with new irrigation projects, this State will definitely suffer because much has to be done not only by way of maintenance but also for further improvement. Unless we take it up as a big programme, we may not have better and more efficient irrigation. That is what we are trying to do. In the coming years the Thanjavur ryot has to be better provided. He has to get the water at the moment he wants it. The same thing should happen in respect of 4-50 p.m.

[Sri V. Ramaiah] [28th February 1963

all the old irrigation schemes also. Therefore in the coming years we have to concentrate more on perfecting the old irrigation systems. I asked a special Division to go into the problems of the Thanjavur ryot. From the preliminary report I got from them, I find that if we want to improve the irrigation system in Thanjavur district, we will have to spend ten to fifteen crores of rupees. Unless we undertake to do it, there is not going to be any benefit to them. There is no use of saying: 'Somehow I am getting water. I will get on. I am not going to pay more for the water'.

These are all the bigger problems we have to face. And the additional levy will be more or less an incentive to us to think in terms of improving the old irrigation sources.

The hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said that if the periodical settlement work had gone on as in the old days once in thirty years, the need for the present Bill would not be there. I know by resettlement we would have automatically got an increase of over Rs. 18 over the previous settlement rates. In some cases it might have been much more. But here just now, as was pointed out by the Hon. the Leader of the House, we are not trying to equalise the rates in the different systems. We are only trying to get something more towards the cost which we are incurring year after year in the maintenance of the sources of irrigation. Because we were concentrating on many other activities and because the resettlement had not taken place, it is not just to say that the ryot should not pay anything towards these increased maintenance charges. If the resettlement had taken place, we would have easily got the extra money which we want for this purpose.

Sir, as regards the need for bringing in this measure, the Hon. the Finance Minister had dealt with it on various occasions both in this House and in the other House. I need not, therefore, go into the same ground again. This was brought in during the last Budget session definitely with the intention of getting more money to fulfil our Plan projects. Later on a much more serious situation arose on account of the Chinese aggression. I am, therefore, sure hon. Members would appreciate that the need for such a measure at this juncture is still greater than it was when it was first introduced. Our object is to spend whatever money we get in fulfilling the Plan targets and projects. I am, therefore, sure hon. Members would properly appreciate our intention and accept the Bill as a whole.

A number of other points were raised by the hon. Members. The hon. Member Sri Subbiah Chettiar said that the time we had chosen to impose this levy was not opportune because the prices of agricultural commodities were falling and so the additional levy would seriously affect the ryots. That point had been considered by the Select Committee. When we introduced the measure for the first time, we thought that the ryots would be able to stand a levy of 60 to 40 per cent. Considering the present position, we

28th February 1963] [Sri V. Ramaiah]

have brought it down to 40 to 35 per cent. The interest of the ryots had been constantly kept in view. It is nobody's intention to crush the ryots as such. We know their capacity and we know also the extent to which they can bear the burden. It is not our intention to crush them out of existence, through this measure.

There are a number of amendments given notice of by Members which will come up for discussion. Many relate to bringing down the rates. I am sure the hon. Member Sri K. Balasubramanya Iyer will move them and also put forth his points forcefully in order to convince us. Then at that time I will try to explain the Government's case. I cannot convince him but I will try to tion). Anyway I must accept I have not got the power to convince
tion). Anyway I must accept I have not got the power to convince
him. Before he ended his speech, he said his only concern was clause 21 and he was prepared to concede all the other clauses. So, I would request him first to concede all the other clauses and lastly we will take up clause 21. The reply to the points to be made by the hon. Member will again have to come from the Hon. Minister in charge of Law. I will leave it to lawyers to fight it out.

Now, I request the House to take the Bill into consideration.

DEPUTY CHAIRMAN: The question is—

'That the Madras Additional Assessment and Additional Water-cess Bill, 1963 (L.A. Biil No. 4 of 1963), as passed by the Asssembly, be taken into consideration'.

The motion was put and carried.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 100. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2398, Public (General-M), dated 17th December 1962 regarding introduction of Tamil in certain offices of the Public Health, Animal Husbandry, Education, Jail and Women's Welfare Departments with effect on and from 1st January 1963.*

* 101. *Notification issued with G.O. Ms. No. 4162, Home, dated 4th December 1962 regarding collection of tax at reduced rate in respect of Lorry M.D.J. 1623 belonging to Salesian Sisters' Society, Auxilium College, Katpadi, for a period of three years from 1st July 1962.*

* 102. *Notification issued with G.O. Ms. No. 43, Home, dated 4th January 1963 regarding extension of grace time for payment of tax for fourth quarter of 1962-63 in respect of stage carriages and public carriers.*